

Full diocesà

26 de juliol del 2020

p5 — Vots perpetus de dues religioses a Vic

p6 i p7 — Recomanacions literàries per a l'estiu de 2020

Manresa redescobreix el llegat del bisbe Oliba

La Seu de Manresa celebra el mil·lenari de la seva redotació amb un programa d'actes —que s'ha iniciat pel juliol i s'allargarà fins al pròxim setembre— que inclourà una conferència, una missa, visites guiades al capvespre, un festival de microteatre dins el temple, un cicle de coneixement romànic i la inauguració de l'Espai Oliba, vestigi físic de l'època que es commemora. Es tracta de l'espai que actualment es denomina «sotaclaustre romànic» i que fins ara no era visitable. En endavant entrarà a formar part del recorregut habitual de les visites per a explicar els orígens de la Seu i de la mateixa ciutat de Manresa.

La redotació de la Seu data del 15 de juliol del 1020, quan el bisbe Oliba, juntament amb la comtessa Ermessenda i el seu fill

Berenguer Ramon, van visitar Manresa amb l'objectiu d'impulsar la reconstrucció de la ciutat, redefinir-ne novament els límits i reorganitzar-la al voltant de l'església de Santa Maria. Aquesta visita s'esdevenia després que, a finals del segle X, la situació fronterera de Manresa propiciés que el cabdill sarraí al-Mansur saquegés, incendiés i destruís la ciutat.

La construcció de la Seu romànica s'iniciaria més tard, a finals del segle XI. D'aquesta època en queden diverses restes, com ara el timpà romànic (aixoplugat al claustre), els vestigis dels fonaments (davant el punt d'acolliment), una finestra de mig punt romànica i el claustre romànic, que a partir del 15 de juliol passarà a anomenar-se Espai Oliba i es farà visitable.

«Igualment passarà a la fi del món: sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però soc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.» (3,5.7-12)

Salm responsorial

Com estimo la vostra llei, Senyor!
[118]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica. (8,28-30)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà

una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. [També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»] (13,44-52)

«Perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica»

Arriscar per obtenir el veritable tresor

Joan Mir Tubau, prev.

El marc en el qual hem de situar les dues primeres paràboles de l'evangeli d'avui és aquesta breu sentència que es troba en Mt 6,21: «On tens el tresor, hi tindràs el cor.» Això és el que experimenta aquest home que troba un tresor amagat en un camp, ven tot el que té i compra el camp. O bé aquest comerciant que troba una perla de molt preu i també ven tot el que té i compra la perla. Dos actes, de dues persones diferents, que coincideixen i es distingeixen per la seva valentia i radicalitat, i algú potser en diria bogeria: vendre tot el que tenen per aconseguir el que ells consideren un tresor.

Les dues paràboles ens volen dir el mateix: sàpigues que Crist és el tresor amagat i la perla de molt preu. Però, per aconseguir-lo cal assumir el risc — com els protagonistes de les dues paràboles— de desprendre's de tot. I aquesta és la grandesa de la proposta de fe: posar el nostre cor en aquest tresor que és Jesús, que ens estima i omple de sentit la nostra vida. Qui no arrisca res, no té res. Cal abandonar molts «tresors» —potser molt seductors i llaminers— per a trobar el tresor veritable.

I la tercera paràbola és la de les grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Destriar el bo del dolent no és feina nostra i es farà en el dia del judici final. Mentrestant, estiguem pel que hem d'estar: fer present el Regne de Déu, tirar les xarxes fent ressonar l'Evangelí en el cor de totes les persones.

La imatge

Les novel·les han seguit sovint el fil del descobriment d'un tresor amagat. Qui el troba fa mans i mànigues per fer-se'l seu; així manifesta la vàlua que atribueix a la troballa. Poseu-hi el Regne de Déu que Jesús anuncia i realitza, del qual penja la salvació humana, i com cal esmerçar tot allò que som i tenim per fer-nos el nostre. Ens hi juguem el desenllaç de tota la nostra existència.

Paràbola del tresor amagat (1630).
Rembrandt

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 dilluns

—Sant Cugat
—Santa Natàlia
Jr 13,1-11/Dt 32,18-21/
Mt 13,31-35

28 dimarts

—Sant Víctor
—Sant Pere Poveda
Jr 14,17-22/Salm 78/Mt 13,36-43

29 dimecres

—Santa Marta
Jr 15,10.16-21/Salm 58/
Jn 11,19-27 o bé Lc 10,38-42

30 dijous

—Sant Pere Crisòleg
—Sant Abdó i Senen (Nin i Non)
Beats Francesc Xavier Ponsa i companys màrtirs
Jr 18,1-6/Salm 145/Mt 13,47-53

31 divendres

—Sant Ignasi de Loiola
Jr 26,1-9/Salm 68/Mt 13,54-58

1 dissabte

—Sant Alfons Maria de Ligori
—Sant Fèlix Africà
Comença agost, consagrat al Puríssim Cor de Maria
Jr 26,11-16.24/Salm 68/Mt 14,1-12

2 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle A

La Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula
Is 55,1-3/Salm 144/Rm 8,35.37-39/
Mt 14,13-21

«La vocació és un do»

Maria Carme Tresserras Verdaguer, missionera a Samoa

La Maria Carme (Vic), quan era petita, volia ser missionera, però quan va anar creixent s'ho va treure del cap; li agradava més sortir amb les amigues que la vida espiritual.

En els anys de la dictadura era obligat fer el «servei social» femení i Tresserras el començà a fer a Sant Tomàs atenent persones amb discapacitat. Li van faltar dues setmanes per a completar el servei i va ser quan, contra el seu desig, les va fer a la residència que les Germanetes dels Pobres tenen a Vic. Això va ser providencional, perquè fou amb les Germanetes i els pelegrinatges a Lurdes de França que la Maria Carme anà descobrint el seu esperit de servei i que li agradava cuidar els avis i els malalts. A Lurdes va sentir la crida vocacional i el gust per l'oració.

La vigatana va fer el noviciat a Madrid i en 1976, quan el va acabar i es pensava que l'enviarien a l'Àfrica, va tenir una decepció, perquè la van destinar a Barcelona. Finalment, en 1985, arribà el primer destí de missionera, Nova Caledònia, on, en dues etapes diferents, hi va estar setze anys. A l'arxipèlag de l'oceà Pacífic hi ha moltes ètnies que formen tribus diferents. La Maria Carme explica: «Sempre

imiewm d'entrar en la cultura nadiua i no tenir en compte quina és la religió de les persones que atensem ni intentem que es converteixin al catolicisme.»

Fa cinquanta anys, les Germanetes dels Pobres van fundar una casa a l'illa de Samoa, on Tresserras està destinada des de fa quatre anys. Actualment a la comunitat de Samoa són 8 germanes: 2 de Samoa, 3 de l'Índia, 1 de la Xina, 1 de l'Àfrica i 1 de Vic. La Maria Carme explica el seu dia a dia: «Ens llevem a les cinc del matí i resem llaudes. Llavors fem la higiene dels avis; en tenim 47 i només 2 caminen. Com que hi fa tanta calor, els hem de dutxar dos cops al dia. Després de missa —hi anem tots, els avis també— i esmorzar, cada germana es dedica a la tasca que té assignada.» A part de tenir cura dels avis que viuen a la residència, les germanes van per tota l'illa a visitar i cuidar tots els avis que estan malalts i també els proveeixen d'aliments i altres productes de necessitat.

Maria Carme Tresserras recomana als joves que senten la crida de Déu que «preguin i la segueixin. **Seguir la crida de Déu és una aventura, és experiència, és plenitud. La vocació és un do.**»

Dues religioses fan la professió perpètua com a Germanes Josefines de la Caritat

Pere Oliva, prev.

El propassat diumenge, 19 de juliol, va tenir lloc a l'església de l'Institut de Germanes Josefines de la Caritat de Vic la professió perpètua de Carmela Segura Julca i de Sisy Violeneta Maldonado Costa.

La celebració eucarística va començar a les cinc de la tarda, presidida pel bisbe Romà Casanova. Varen celebrar-hi set preveres i va aplegar-se un nombre considerable de fidels que acompanyaven les religioses, originàries del Perú, com pràcticament la majoria d'aquest institut religiós fundat a finals del segle XIX, per a atendre persones malaltes, grans i soles. Tenen

residències on acullen gent gran a Vic (on regenten també la clínica), Prats de Lluçanès, Manresa, Barcelona, al Perú i a Colòmbia.

El bisbe Romà en l'homilia, seguint la litúrgia del dia, va subratllar aspectes que marquen la vida religiosa, fent seva l'expressió de santa Joaquina de Vedruna: «*Tot per amor res per força*». Va destacar la paciència de Déu com a inspiradora de la paciència cristiana i va encoratjar les professants que *no els manqui mai l'esperança*. I perquè no manqui aquesta virtut, *cal exercitar-se en la pregària engendradora de confiança*.

La Mare Caterina Coromina

La fundadora, Mare Caterina Coromina (Oristà, 1824 - Vic, 1893), d'origen humil i rural, després de treballar molts anys en el servei domèstic, l'any 1872, establerta a Vic, va decidir seguir la seva vocació d'assistència als malalts. Vetllaven a les cases, especialment assistint les famílies més necessitades. Aquest servei coincidia amb els moments d'industrialització inicial en condicions de vida molt precàries.

Atenia els malalts duent una tassa on portava els remeis que necessitaven, preparats pel farmacèutic. Aquesta és la raó per la qual la coneixien com «la noia de la xicra». Començà la seva tasca sola, però ben aviat van constituir un petit grup i així, l'any 1877, tenint l'aprovació del bisbe Colomer, fundà la congregació de les Germanes Josefines de la Caritat, de la qual fou superiora fins a 1886. Vivien molt pobrament. L'any 2006, el papa Benet XVI va declarar venerable la Mare Caterina.

Llibres per a l'estiu del 2020

Espiritualitat

El regreso del hijo pródigo

Henri J. M. Nouwen

Editorial PPC, 162 pp.

Aquest llibre és un comentari sobre la paràbola del fill pròdig, a partir d'un quadre de Rembrandt. L'autor hi analitza les fases de la seva vida espiritual a partir d'aquesta paràbola. L'obra consta de tres grans blocs, que van acompanyats per un pròleg, una introducció, una conclusió i un epíleg. Cada un aborda la visió d'un personatge: el fill petit, el fill gran i el pare. Una obra de referència per a entendre la mirada contemplativa, el perdó i la reconciliació.

«Em vaig acostar al retorn del Fill Pròdig, de Rembrandt, com si es tractés de la meua pròpia obra. Hi és present tot l'evangeli. Hi ha tota la meua vida i la dels meus amics. Aquest quadre s'ha convertit en una misteriosa finestra a través de la qual puc posar un peu en el Regne de Déu» (H. Nouwen).

Espiritualitat

Vers una espiritualitat dels sentits

José Tolentino Mendonça

Editorial Fragmenta, 72 pp.

El cos que som és una gramàtica de Déu, n'és la llengua materna. Per això, la mística dels sentits o de l'instant és una espiritualitat que considera els sentits com a camí que guia i com a porta que ens obre a la trobada amb Déu.

El punt místic d'intersecció de la història divina amb la història humana és l'instant. No un instant idealitzat o abstracte, sinó aquest instant concret. L'instant és l'únic contacte entre les possibilitats infinites de l'amor diví i l'experiència mutable i progressiva de l'humà en nosaltres. La mística de l'instant ens reenvia, així, a l'interior d'una existència autèntica, ens ensenya a tornar-nos realment presents: a veure en cada fragment l'infinit.

Literatura clàssica

Los novios (Els promesos)

Alessandro Manzoni

Diverses editorials (en català, esgotat; disponible en biblioteques).

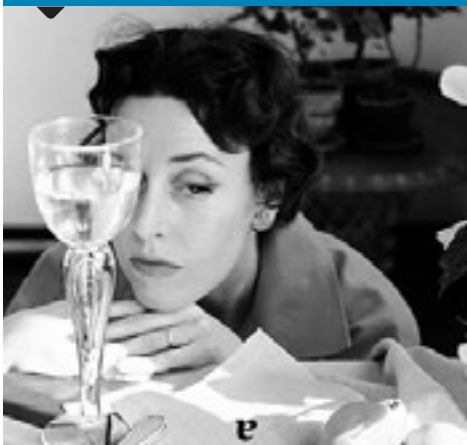
Aquesta obra mestra de la literatura italiana relata una història d'opressors i oprimits, en què dos promesos veuen amenaçat el seu amor. A la ciutat de Milà del segle XVII i sota l'ombra de la pesta retallant vides, la trama brolla de la troballa d'un vell manuscrit i aconsegueix enllaçar de forma magistral ficció i realitat.

Per tal d'emmarcar les moltes desventures de la parella protagonista, Manzoni crea un extens món social, solcat per estigmes i injustícies, on tots els personatges queden magistralment caracteritzats i desperten en el lector pietat i amor, riure, menyspreu o admiració. L'autor els retrata mentre mostra el seu afecte pel poble anònim, i tria per a això els humils com a herois de la seva novel·la.

Novela

Felicidad

Mary Lavin

Editorial Errata Naturae, 192 pp.

Considerat com un dels millors llibres de la irlandesa Mary Lavin (1912-1996), es compon de cinc històries: «Felicitat», «El jardiner nou», «Una tarda», «Un simple accident» i «El nen perdut». L'autora explora la complexitat de les relacions familiars i també personals d'una sèrie de personatges, aparentment sense grans problemes, però tots ells amb alguna fissura o ferida del passat que es mostra amb delicadesa.

La recerca de la felicitat malgrat el sofriment, la misteriosa cicatriu al braç d'una filla, la inquietant estada a l'hospital d'una jove, la conversió al catolicisme d'una noucasada o l'èpica proesa en un jardí, són temàtiques que l'autora tracta amb profunditat, delicadesa i cert to de misteri, brindat pels silencis i la subtileza amb què s'endinsa en el cor humà.

Testimoni

Fuego y agua: Mi viaje hacia la fe católica

Sohrab Ahmari

Editorial Rialp, 238 pp.

Sohrab Ahmari era un adolescent que vivia sota els aiatol·làs iranians, fins que un dia va deixar de creure en Déu. Dues dècades més tard, després d'una joventut malbaratada a banda i banda de l'Atlàntic buscant frenèticament donar un sentit a la seva vida, serà rebut en l'Església Catòlica. Dins *Fuego y agua* relata el seu itinerari intel·lectual i el seu camí de conversió, des del marxisme i l'ateisme més extrem fins al despertar espiritual. Sohrab Ahmari és editor del *New York Post* i col·laborador del *Catholic Herald*. Ha estat columnista d'opinió del *Wall Street Journal* a Nova York i a Londres, com també de la revista *Commentary*.

Assaig

El escándalo de los escándalos.

Manfred Lütz

Editorial Desclée de Brouwer, 344 pp.

L'autor narra en aquest llibre, en qual ha col·laborat el professor Arnold Angenendt, amb pols suggestiu i una intriga pròpia d'una narració policíaca, els descobriments obtinguts pels últims estudis històrics sobre diversos fenòmens entorn del cristianisme. El volum posa en valor l'aportació cristiana, desfent idees prefabricades que, a còpia de repetir-se, han calat com a «veritats irrefutables» en l'imaginari col·lectiu, tant en àmbits profans com intel·lectuals.

Continua essent el cristianisme el fonament espiritual d'Europa? Què s'amaga rere tots els suposats escàndols de la religió cristiana? Què hi ha de cert i de fals?

La gent gran

Romà Casanova, bisbe de Vic

El dia 26 de juliol en el Martirologi Romà es fa memòria de sant Joaquim i santa Anna, pares de santa Maria, Mare de Déu. L'Església venera els qui són els avis de Jesucrist. I en aquesta escaïença és bo que fem una reflexió sobre la gent gran, en la nostra societat i en la nostra Església.

La gent gran ha estat tristament protagonista en la pandèmia del Covid-19. En les dades corresponents hem pogut veure com els més afectats per aquest virus han estat els ancians, dels quals un gran nombre ha mort en residències, hospitals i domicilis particulars. Han mort i han passat la malaltia massa persones grans. I aquest fet ens deixa el dubte de si han estat correctament atesos, tant en l'assistència mèdica com en la humana de l'acompanyament. Aquelles jornades foren viscudes amb tanta intensitat, amb tanta urgència, amb tanta manca d'experiència per part de tots que, en un sector feble de la nostra societat, com és el de la gent gran, els efectes del coronavirus es van manifestar amb més cruesa. La gent gran va haver de viure, en aquelles circumstàncies tan excepcionals, el drama de la solitud i el distanciament dels seus éssers estimats; i, per tant, no poder abraçar-los, no poder sentir l'escalf de la seva estimació. Hem de dir, tanmateix, que les famílies varen fer el possible per tal de pal·liar aquest dolor i aquesta soledat. La caritat fou imaginativa.

Els més afectats per aquest virus han estat els ancians, dels quals un gran nombre ha mort en residències, hospitals i domicilis

Com a societat ens hem de qüestionar si la gent gran ocupa el lloc que els pertoca en la nostra vida quotidiana.

L'opció que porti a pensar que quan la persona ja no és útil ha de ser apartada, no té res d'humana. Hauríem de tenir ben presents aquelles paraules del papa Francesc en què afirma: «Una societat que abandona la gent gran i prescindeix de la seva saviesa és una societat malalta i sense futur, perquè li falta la memòria. Allà on no hi ha respecte, reconeixement i honor per a la gent gran, no hi pot haver futur per als joves; per això cal evitar que es produeixi una ruptura generacional entre infants, joves i gent gran.» El que hem viscut en aquest temps de pandèmia ens ha d'ajudar a entendre el que les persones grans necessiten d'acord amb la seva dignitat, i sense oblidar mai el que han fet per la societat durant la seva vida de treball i donació. En el camp de la comunitat cristiana són la baula indispensable per a l'educació cristiana dels més petits de casa. La gent gran no són del temps passat, són protagonistes del present.

